

Geachte Familie en vrienden,
groot en klein,
die hier vandaag moogt zijn
om met spijs en wijn
dit jubeljaar te vieren
van Jacques en Jo en hun gebroed,
dat, zoals ik het vermoed,
van feesten houdt en van plezieren.

Zoals u weet ben ik door trouwe banden
van huwelijk- en 't geloof niet te vergeten-
aan 't bruidspaar van vandaag gesmeed
('t is goed dat u dat weet)
Zo kan ik dan wat vrijer putten
uit 't materiaal van vroeger en van nu
om zo de sluier op te lichten
van wat zij vroeger al verrichten.

Nu ben ik uit den aard der zaak
veel langer met het "mannetje" bekend.
Hij kwam als jonge knaap in Gent
Zijn vader kwam hier schoenen repareren,
wat later mij de kans gaf te verkeren,
-heel deftig trouwens-met zijn nicht,
een klein en rond parmantig wicht,
waarmee ik dan de Leie op ging varen.
Daaruit ontstonden zelfs twee paren.

De Krüger trouwde vrij meteen met Wachter;
Maar Rieky en ik deden het wat zachter
en vrijden vijf jaar lang, slechts op papier
en af en toe eens op de fiets, ge ziet van hier:
hoe lange zuchten en verlangens van Philipsstad
naar die van Artevelde zijn gevlogen,
want ma Bruyneel zei: eerst je studie, dan die meid.
Hou dat maar voor gezegd.

Maar 'k zou het over Jacob hebben,
die van de Dender naar de Leie kwam,
de Vlaamse Leeuw uit de Van Der Elsten stam.
Hij moest natuurlijk acclimatiseren
van "Allez meinsch" naar "Allez manneke",
maar dat kon hem toch niet deren
nog andere talen te leren en had het lef
zelfs engels ^(later) te spreken in de R.A.F.

Maar keren wij nu 't blad om van de puberteit.
Hij stapt dan naar de auto-universiteit,
speelt met bougies, cylinders en culassen,
doorloopt met glans ook alle klassen
van 't instituut waar later hij zelf "meester" wordt.
De tijd komt mij echter te kort
-en het geheugen trouwens ook- om alles aan te halen
aan grollen en streken, waarover hij kan pralen,
maar die niet altijd goed zijn te herhalen.

Maar ook in 't leven van deze jonge vent
kwam er een man met hakenkruis en snor
die ook in de stede van Gent
ellende en tranen kwam zaaien.
Ge kunt het intussen wel "graaien":
ook Jaap - intussen Jacques geworden-
werd door de vijand opgeëist
om voor de "nieuwe orde"
granaten en kanonnen te fabriceren.
Maar wie dat niet kon tolereren,
was moeder Riek:ze kwam haar jong deponeren
in huize "Rehoboth", daar was nog plaats
om hem een poosje te logeren.

En toen de mof daar in de voetbalstraat
kwam informeren waar Japie kon logeren,
wist ma V.D.ELST allen te repeteren:
"Hij is weg met al z'n kleren."
Toch viel dat niet mee, dat onderduiken,
met gesloten gordijnen en luiken.
Zodra de bel ging schoot hij achter 't gordijn,
tot wij wisten wie d'r aan de bel kon zijn.
Eens kwam een bezoeker zelfs zo vlug naar binnen:
Jaap kon zich nauwelijks bezinnen.
Schoot als een pijl achter 't gordijn,
waar hij meende veilig te zijn.
Maar met een snelle blik zag ik toen,
onder het gordijn zijn linker schoen.

Na korte tijd bleek het bij ons
niet veilig meer, en weer,
moest ma een ander oord gaan zoeken
om haar kuiken weg te steken,
en toen is gebleken
hoe goed het is als broeders samenwonen.
Hij kwam terecht bij YVO MARTENS en diens vrouwen.
't Was veilig daar vanachter in het veld
waar dagelijks een pan ardappels meer werd gepeld,
om de jonge maag te vullen van de knaap Jaap,
die zich daar trouwens wel wat verveelde,
wat broeder Martens dan weer heelde
door hem stichtelijke beschouwingen
tot lezing en overdenking aan te bevelen:
van Darby, Mackintosh en nog velen!

De jonge vent wordt echter een man
die ook een nest wil stichten.
Daarkan geen man voor zwichten.
Hij trekt-zoals Izak -naar het oude volk
maar in zijn geval dan zonder tolk,
en zelfs geen put komt erbij te pas
en als het niet waar 'n was
'k n zou 't niet durven zeggen.
Maar hij kwam thuis, spijs alle oppositie
met een meiske dat was, en nog steeds is:
wat men onder ons noemt: een "Smis"

- Nu zijn ze een paar, hij wordt vader, zij moeder.
Dra is hij trots op een flinke zoon.
Maar, wil je wat horen van dat loeder
('k bedoel niet de zoon maar de man
van de moeder)
Zijn zoon wordt eens jarig, pa koopt hem een trein.
Wat zal die Rudy daar blij mee zijn.
Wat dacht je, dat jong mag slechts kijken
hoe pa met de trein speelt op 't tweede verdiep
naast 't bed waar 't ouderpaar in sliep.

Het ouderpaar is dol op strand en zee
Ze liggen graag met twee
op 't strand te bruinen en te bronzen,
terwijl de golven om hen gonzen.
En Jacques heeft 't liefst zo bruin als 't maar 'n kan.
Dat is het sieraad van een man.
Hij ligt er uren voor te braden,
voor hij in zee gaat waden.
Eens hebben mijn stoute dochters ontdekt
't geheim van zijn bruin-bronzen kleur.
Ze loerden namelijk door de deur,
was 't uit nieuwsgierigheid of sleur?
Hij was z'n huid aan 't vetten met een combine
van slaolie en margarine.
Zo werd m' altans verteld, als 'k lieg is 't
met commissie, ...met uw permissie.

't Wordt tijd dat w' aan madam eens aandacht geven,
Zij deelde toch met hem haar leven.
We blijven even nog aan zee en zon
en het bruin dat dat geven kon.
Maar zo blank als haar ziel is ook Jo haar huid.
Daar helpt geen slaolie noch margarine,
Nee heus, 't gaat om haar neus.
Ik weet niet hoe het te verklaren,
maar die wordt niet bruin, enkel blaren
en nog blaren komen zich vergaren
op dit sierlijk lichaamsdeel,
en slechts blaren, maar van planten dan,
kunnen 't klusje klaren
om die neusbrand te bedaren.
Zo wordt de sla en d' olie
voor 't echtpaar de remedie
voor een zonnige vakantie.

We blijven nog aan zee.
Rieky en Jo gaan samen uit
naar Bobbejaan Schoepen, die guit.
En hij zingt zijn liedje van "Café zonder bier"
maar dan als "W.C. zonder papier".
De dames gieren van de pret
(' stond 's anderendaags in de gazet)
maar wat er niet in stond was dat..
een onderdeel van hun garderobe was....niet meer droog.

Met het vijgeblad-op de neus- liep Jo eens in zee.
Ze dartelde, huppelde blij en tevrede.
Zelfs d' andere baders keken verrukt.
Haar armen, haar benen, 't deed allemaal mee.
Het zeewater spatte nu op al haar leden:
want haar badpak was van haar schouder gegleden!

Jo had steeds een brede interesse
voor litteratuur en delicatessen.
Zo verklaart ze aan Jan en alleman
dat pannenkoeken met annanasjam
zo lekker zijn, maar ze zegt er duidelijk bij:
ze zijn zeer lekker, maar niet voor mij!
De bestsellers van de romannetjes,
daar smult ze van als van gesmeerde boterhammetjes.
Maar het moet wel zijn met de hoofdletter "L",
van "love" in 't spel.
Zelfs de "Moordenaar in habijt"
daar genoot ze van volop,
maar...dorst 's avonds niet de trap meer op!

Tenslotte nog de Belgradostraat: daar woont een kapper.
Nog nooit was ze zo mooi gekapt geweest,
haar permanent was voor het oog een feest.
Maar al was ze toen knapper dan knapper,
De kapper heeft haar nooit meer gezien.
Om zijn kunsten gaf ze plots meer geen zier.
Ze had gehoord, wat ze niet wist voordien:
De kapper woonde in 't straatje van plezier!!!

* * * * *

Zo, lieve familie, groot en klein,
Ik ben aan het eind van mijn latijn,
Al zullen er zeker nog verhalen zijn,
Die zitten er zeker in uw brein.
Er blijft me slechts nog dit refrein:
Over tien jaar hoop ik hier weer te zijn,
Met ua allen, ja..., Da's fijn!!!

* * * * *